

4
В48

П Е Р Ш І К Н И Ж Е Ч К И Д И Т Я Ч О Г О С А Д К А

МИКОЛА ВІНГРАНОВСЬКИЙ

ЛАСТІВКА БЛЯ ВІКНА

Д
В 48 / 2

П Е Р Ш І К Н И Ж Е Ч К И • Д И Т Я Ч О Г О С А Д К А

МИКОЛА ВІНГРАНОВСЬКИЙ
ЛАСТІВКА БІЛЯ ВІКНА

ВІРШ

Для дошкільного віку

Художник
НІНА ДЕНИСОВА

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1983

Бр-2 08

У2
В48

Стихи
известного
украинского
советского поэта
о весеннем
трудовом утре,
о волшебном
мире цветов,
о радости
и счастье
детей.

Городская ЦДБС
г. Запорожья

70801—030
В 203.82. 4803010200.
М206(04)—83

© Видавництво «Веселка»,
1983, упорядкування, ілюстрації

СОН

Вночі під ранок у гнізді
У комишах при мамі
Проснулось каченя собі
І глянуло в тумані

На срібне мамине перо,
На срібне небо повне...
Перевернулось на крило
І знов заснуло сонне.

І снівся каченяті сон;
Солодкий сон при мамі:
Цвіте куга, цвіте пасльон
При березі в тумані.

Цвіте при хмарі хмареня,
І зірка недалечко...
І чуло сонце каченя:
Цвіте його крилечко.

Цвіте на небо, на політ,
На голубі тумани,
На синій цвіт, на синій світ
В гніздечку біля мамі...

НАША РІЧКА

Сама собою річка ця тече,
Маленька річечка, вузенька, як долоня.
Ця річечка Дніпра тихенька синя доня,
Маленька донечка без імені іще.

Вона тече в городі в нас під кленом,
І наша хата пахне їй борщем.
Цвіте над нею небо здоровенно
Солодкими хмаринами з дощем.

Ця річечка тече для клена і для мене,
І їй тоді я бачу, коли сплю.
Я річечку оцю в городі в нас під кленом
Як тата й маму і як мед люблю

МОЛОДЕНЬКА ХМАРИНКА

Молоденька хмаринка
Шука в небі хатинку —
Та у небі її не знайдеш.
Молоденька хмаринко,
Нема в небі хатинки,
Тож куди ти, хмаринко, підеш?

Зиму де зимувати,
Літо де літувати
Та і як тоді жить, як на те?
Молоденька хмаринко,
Йди до нас у хатинку —
Під вікном у нас вишня цвіте

Цвіте зранку кульбаба,
Цвіте жовта троянда
І жовтеньким курчатка цвітуть.
Будеш їх поливати,
Будеш їх напувати,
А вони тобі спочин дадуть.

ХЛОПЧИКИ

Мизатий хлопчик, як горобчик,
З таким, як сам, до річки йде.
Іде над хлопчиками дощик,
Іде над ними й більш ніде.

А фіолетово, а синьо
При хаті півники цвітуть!
Цвіте над півниками слива
І абрикоса пахне тут.

7

МАК І КІТ

То ще змалечку-змалку,
З-за маленьких часів
Біля білого ранку
Мак червоний розцвів.

Чорні вуса котячі
У старого кота.
Чорні вуса ледачі
Кіт наставив і став.

Він дивився і кліпав,
Чорний вус вів отак:
Як це так — серед літа
Червоніє тут мак?

Та ще змалечку-змалку,
З-за маленьких часів
Біля білого ранку
Мак червоний розцвів.

8

ХТО ВОНО?

Озирались маки: що таке?
Вітер крикнув макам: утікайте!
Голови червоні пригинайте
І тікайте, бо воно таке!

Потолоче, витолоче, вимне,
Гляньте: від кульбаби тільки пух!
Плигне, стане, чорним оком блимне,
Розженеться та об грушу — бух!

Шпаченя злетіло на гілляку,
Кличе тата, та немає слів.
По стіні на хаті з переляку
Чорний кіт по вуса побілів!..

А воно сміється й позирає:
Мало, бачте, битися йому!
Хто воно — ніхто в дворі не знає,
Лиш одне — говорить воно му-у-у!

МАЛЕНЬКЕ ЗАЙЧЕНЯТКО

Приспало просо просеня,
Й попростувало просо,
Де в ямці спало зайченя
І в сні дивилось косо.

Йому сказало просо: спи,
Заплющ косеньке око.
Залізли коники в снопи,
І хмара спить високо.

Заснув у лісі сірий вовк
І лапою укрився.
Твій сірий вовк в воді намок
І спати завовчився.

Заснуло поле і горби,
І на дорозі пустка.
В солодкім сні біля води
Росте твоя капуста.

Заплющ косеньке око й ти
Підстав під вухо лапку.
Як будеш спать — будеш рости,
Маленьке зайченятко.

НАШ ЗАЄЦЬ ЗНОВУ ЗАДРІМАВ

Вві сні наш заєць знову задрімав.
Якби не в сні, то де б йому дрімати?
На теплу землю вухонько поклав
І серце своє заяче під лапи.

Додому ніч собі на небо йшла,
І на зорю дивилася мурашка...
Дрімайлику тим часом зацвіла
Під вусом, під самесеньким — ромашка!

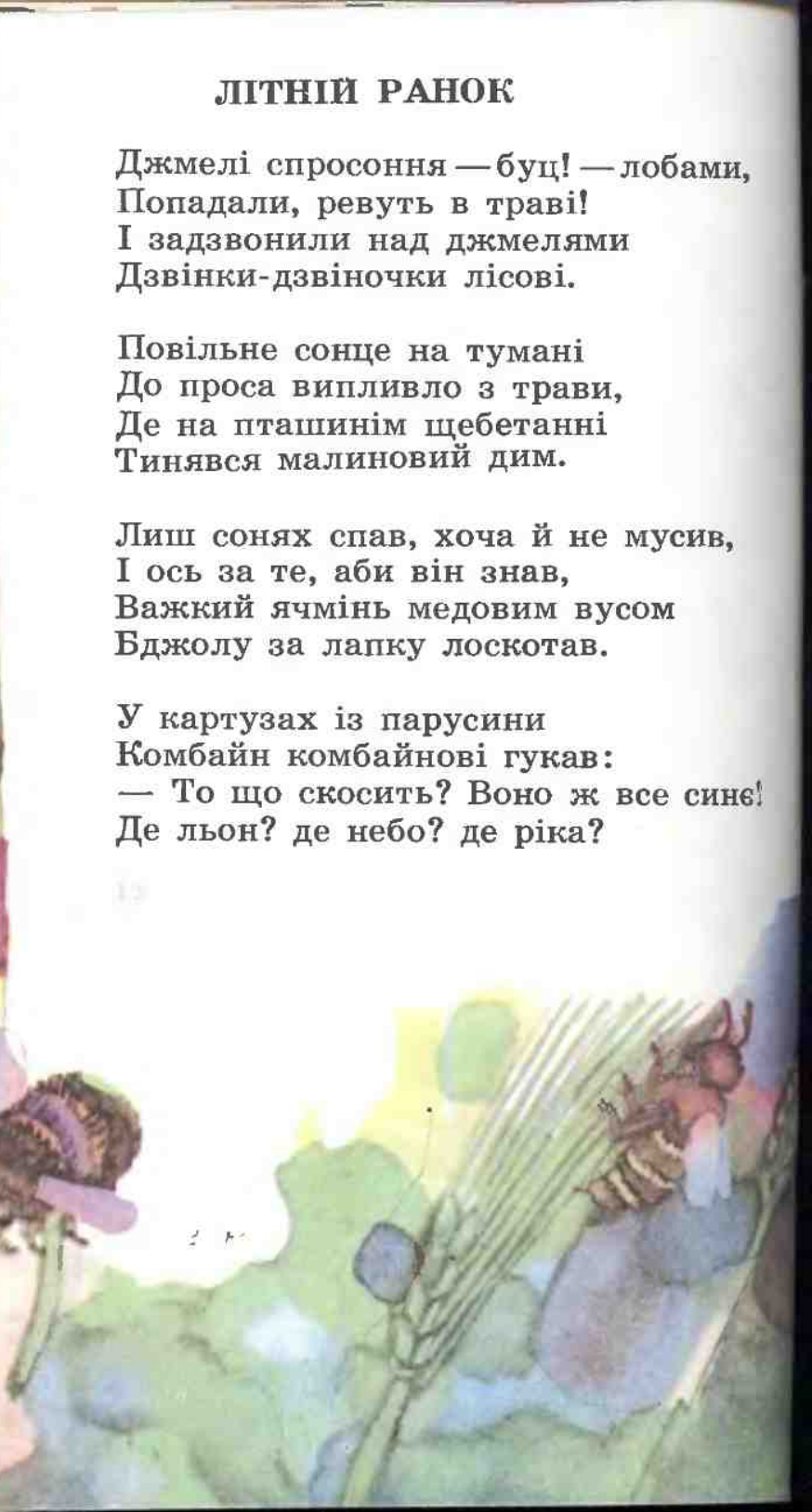
ЛІТНІЙ РАНОК

Джмелі спросоння — буц! — лобами,
Попадали, ревуть в траві!
І задзвонили над джмелями
Дзвінки-дзвіночки лісові.

Повільне сонце на тумані
До проса впливло з трави,
Де на пташинім щебетанні
Тинявся малиновий дим.

Лиш сонях спав, хоча й не мусив,
І ось за те, аби він знав,
Важкий ячмінь медовим вусом
Бджолу за лапку лоскотав.

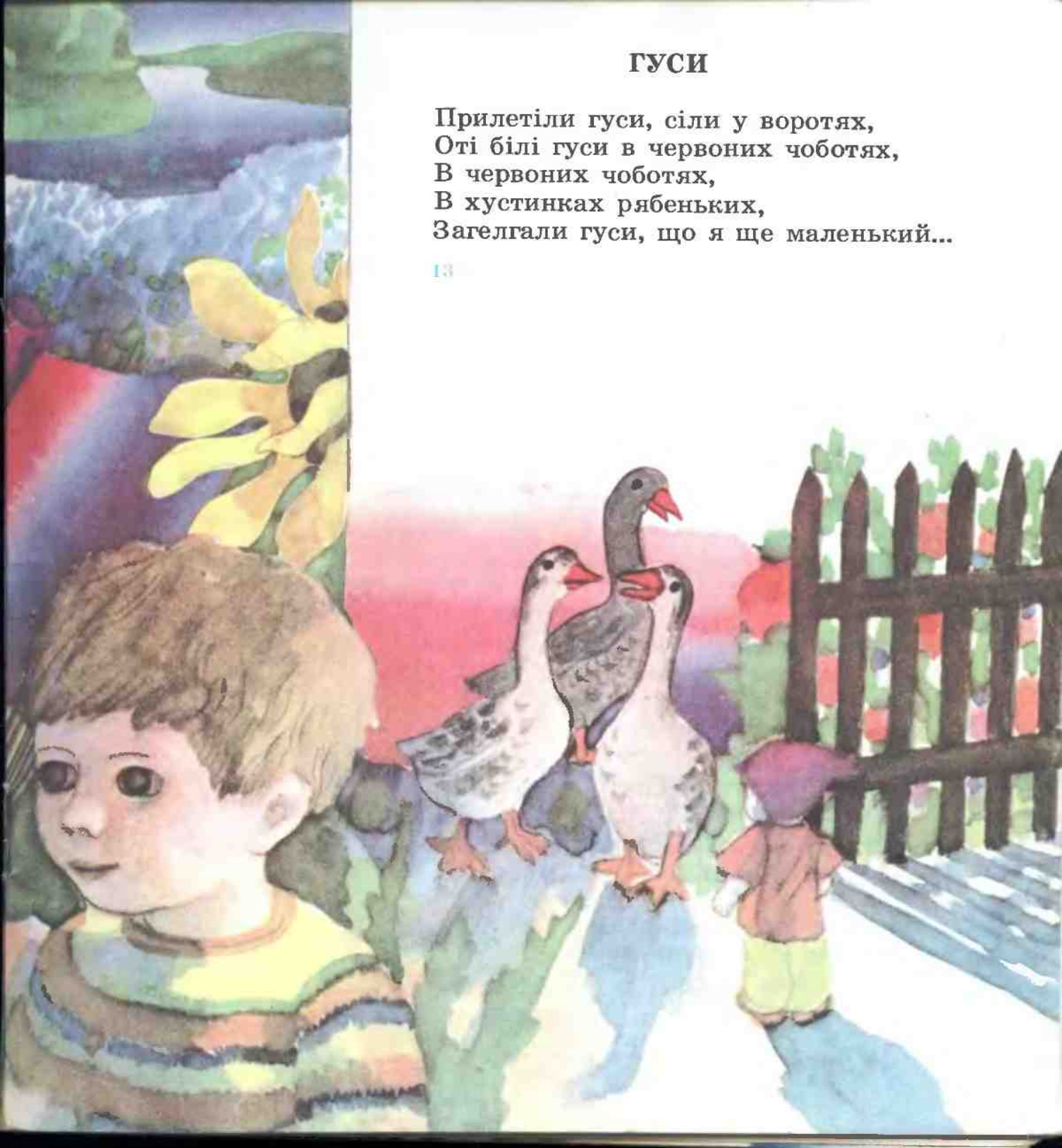
У картузах із парусини
Комбайн комбайнові гукав:
— То що скосить? Воно ж все синє!
Де льон? де небо? де ріка?

ГУСИ

Прилетіли гуси, сіли у воротях,
Оті білі гуси в червоних чоботях,
В червоних чоботях,
В хустинках рябеньких,
Загелгали гуси, що я ще маленький...

13

ГРІМ

Була гроза, і грім гримів,
Він так любив гриміти,
Що аж тремтів, що аж горів
На трави і на квіти.

Грім жив у хмарі, і згори
Він бачив хто що хоче:
Налив грозою грім яри,
Умив озерам очі.

А потім хмару опустив
На сад наш на щасливий
І натрусив зі сливи слив,
Щоб легше було сливі.

Та тут до грому навздогін
Заговорила груша:
— Трусніть і грушу, дядьку-грим,
Бо важко мені дуже...

І дядько-грим сказав собі:
— Потрушу я і грушу,
Бо небеса вже голубі
Я покидати мушу.

ПОЧАПАЛИ КАЧЕНЯТА

Почапали каченята
та по чаполоті,
каченята-чапенята:
сухо нам у роті.

В білих льолях сплять лілеї,
чапленья на чатах.
Ці лілеї — дрімолі,
а ми — каченята!

Свого дядька ми приспали,
і тата, і маму,
діда-качура поклали
спати в красноталу.

А самі хоч далеченько
чап по чаполоті
до води до водиченьки —
сухо ж нам у роті!

ВЖЕ НЕМИНУЧЕ БУДЕ СНІГ

Вже неминуче буде сніг
З хвилини на хвилину...
Завіє сніг і наш поріг,
І в полі бадилину.

За ноги вхопить вітер дим,
А сніг і дим завіє,
Ще й білим язиком твердим
Прилиже дим, як вміє.

Хвоста розпушить курці сніг
І пожене за вітром,
Останні яблучка із ніг
Зіб'є із віт над світом.

До айстр останніх припаде
Губами сніговими
І тихо їм щось доведе,
І забіліє з ними...

Під самим садом обрій ліг
На сіру павутину...
Вже неминуче буде сніг
З хвилини на хвилину...

ЯК ІШЛИ НЕКВАПИ ЗИМУ ЗИМУВАТИ

У Неквапи білі лапи,
А в неквапоньок — свої:
Йшли Неквапи-непквапи
Зимувати у гаї.

А гаї весна любила,
А гаї були при ній,
І весна їм ноги мила,
І метеличок бринів.

Йшли Неквапи-непквапи,
Мабуть, і недовго йшли,
Але ж бачать: жовті шати
Вже гаї собі вдягли.

Що робити, як не мати —
Літа й осені нема!
Бігли-бігли Непквапи —
На гаях уже зима.

І Неквапа білолапа,
І неквапоньки — у сні...
Нащо квапитись Неквапам
Через зиму до весни?

ЗАЙЦІ

Під рябими кущами вухатими,
Де стерня босі ноги коле,—
Зайці котять передніми лапами
По городах капусту в поле.

СОНЕЧКО

Куди тобі, сонечко?
До зими.
Ось моє віконечко!
Підвези.
Де ж ті везли-везлики,
як нема?
Везлики-замерзлики
Край вікна!
Що ж мені робитоньки?
Я пішло.
На затоки й витоки,
Де було.
Там я і сидітиму
На горі
На морозі грітиму
Снігурів!

КІТ, ЗИМА І ВЕСНА

Іде кіт через лід
Чорнолапо на обід.

Коли чує він: зима
Його біла підзива.

— Ти чого йдеш через лід
І лишаєш чорний слід?

— Бо я чорний,— каже кіт,—
Я лишаю чорний слід.

Коли ж біла ти сама,
То білій тут дотемна.

І пішов кіт через лід
Чорнолапо на обід.

Стала зимонька сумна:
За котом ішла весна!

ЦАРСТВО ЦВІРКУНІВ

У срібне царство цвіркунів
Од вітру голубого
Упав інжир, і розімлів,
І не сказав нічого.

Його понюхала оса
Своїм жовтеньким носом,
Його надибала роса
І всілась на нім росо.

Цар цвіркунів Цвіркун-Співець
Інжира як побачив,
То так зрадів — хай тобі грець! —
Що аж зайшовся плачем.

За цвіркуном — у плач оса
Осиною сльозою,
А за осою і роса
Сльозою росяною!

Утрьох так плакали вони
Від радості і щастя,
Що цей інжир їм до весни
За мед солодшим здається!

ЛЕТІВ ДОДОМУ ПТАХ

Далекими світами
Вночі і по ночах,
Горбатими морями
Летів додому птах.

Його мала голівка
Боялась над крилом —
Та зацвітала гілка
Блакитно-білим сном.

І птах сказав до себе,
До вітру на крилі:
Нам лиш літати небом,
А жити на землі.

✓ ЛАСТІВКА БІЛЯ ВІКНА

Ластівко біля вікна,
Ластівко нашої хати,
Що тобі, ластівко, дати:
Меду, борщу чи пшона?

Ластівко, літа кінець,
Діток твоїх би до хати,
Я научу їх писати:
Небо, Дніпро, горобець...

Ластівко, де не літайсь —
Мало налітатись вволю:
Ще народись та удайсь
В небо, Вітчизну і волю.

Так воно в світі і є,
Так воно є, щоб літати...
Горечко рідне моє,
Ластівко нашої хати.

ЗМІСТ

Сон	3
Наша річка	4
Молоденька хмаринка	5
Хлопчики	7
Мак і кіт	8
Хто воно?	9
Маленьке зайченятко	10
Наш засць знову задрімав	11
Літній ранок	12
Гуси	13
Грім	14
Почапали каченята	15
Вже неминуче буде сніг	16
Як ішли Неквани зиму зимувати	17
Зайці	18
Сонечко	19
Кіт, зима і весна	20
Царство цвіркунів	21
Летів додому птах	22
Ластівка біля вікна	22

В48 Вінграновський М. С. Ластівка біля вікна: Вірші. Для дошкіль. в. /Худож. Н. М. Денисова.— К.: Веселка, 1983.— 24 с., іл. (Сер. «Перші книжечки дит. садка»)

Вірші відомого українського раддянського поета про весняний трудовий ранок, про чарівний світ квітів, про радість і щастя дітей.

70801—030

В 82.4803010200.

У2

М206(04)—83

20 к.

С Е Р И Я « П Е Р В Ы Е К Н И Ж Е Ч К И Д Е Т С К О Г О С А Д А »
НИКОЛАЙ СТЕПАНОВИЧ ВИНГРАНОВСКИЙ. ЛАСТОЧКА ВОЗЛЕ ОКНА

Стихи (На украинском языке). Для дошкольного возраста. Художник Нина Михайловна Денисова
Издательство «Веселка», Киев-50, Мельникова, 63.

Редактор О. О. Юценко. Художний редактор В. А. Кавун. Технічний редактор Т. В. Остапечка. Коректор В. В. Вукша
Інформ. бланк № 2559

Здано на виробництво 11.06.82. Підписано до друку 22.12.82. Формат 84 × 90/16. Папір офсетний № 1. Гарнітура шкільна.
Друк офсетний. Умови друк. арк. 4,1. Умови фарб.-відб. 9,1. Обл.-вид. 2,52. Тираж 200 000. Зам. 2—1519.

Ціна 20 к. Видавництво «Веселка», Київ-50, Мельникова, 63.

Головне підприємство республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкнига», 252057, Київ-57, вул. Довженка, 3.